

Kitab Daniel - Nomer Wolung Puluh Wolu

Mbabar Udan Pungkasan Palsu: Lelampahan Kenabian Wiwit 11 September 2001

Jeff Pippenger

2024-02-21

Prosès panggodhogan sing diwiwiti nalika malaékat tumedhak iku kaéwjudaké déning pacoban apa gelem njupuk kitab mau saka tangané malaékat lan mangan iku. Wong-wong sing milih mangan pesen mau banjur kasadhiyakaké kanggo ngadhepi sawijining kuciwa, ing wektu golongan sing nampik mangan mau katinggal ing mburi. Kitab cilik sing kudu dipangan iku nglambangaké sawijining “tambahaning kawruh” tumrap pesen sing wiwitané wus kabukak segelé ing “wektu pungkasan,” yaiku ing 1798 utawa 1989, lan banjur ing mangsa candhaké diformalaké dadi sawijining pesen sing bakal njalari generasi sing urip ing wektu iku tanggung jawab marang pepadhang saka tambahaning kawruh mau. Ing salah siji saka loro sajarah mau, sawisé ramalan ngenani Islam kalakon, banjur pesen sing kudu dipangan ing tangané malaékat iku salah siji: ditampa utawa ditampik. Manawa pesen sing diwakili déning kitab iku ditampik, wong-wong sing tumindak mangkono, nanging isih ngupaya njaga pangakuning yèn dhèwèké isih kalebu umat pilihané Allah, kapeksa ngasilaké sawijining pesen udan pungkasan palsu.

Ing tanggal 11 September 2001, pambrontakan-pambrontakan biyèn saka para generasi Adventisme manèh banjur dipundadosakaké prakara-prakara ujian. Habakkuk bab loro nandhakaké sawijining pasulayan kang dumadi ing sajarah kenabian kang kaweca ing kono, kang dadi garis kenabian sing sajajar karo pasemon babagan sepuluh prawan. Nalika juru-jaga takon apa kang kudu diwangsul déning dhèwèké ana ing sajarah pasemon sepuluh prawan iku, dhèwèké diprentah, “tulisen sesanti iku, lan gamblangen ana ing papan-papan.” Para juru-jaga ing sajarah Millerite ngasilaké bagan 1843 ing taun 1842, lan panggawéné iku banjur dadi sawijining tenger dalan. Iku minangka “sesanti” saka Habakkuk loro, kang wis digamblangaké ana ing papan-papan, kang bakal ngandika ing wekasan.

Ora suwé sawisé 11 September 2001, wong-wong sing mangertèni kagiyatan Islam saka bilai katelu, dituntun supaya bali marang “dalan-dalan kuna” ing kitab Yérémia, lan lumaku ana ing kono. “Dalan-dalan kuna” mau netepaké yèn telung bilai ing Wahyu pasal wolu, ayat telulas, nggambaraké peranan kenabian Islam. Sanalika sawisé iku, Future for America wiwit ngasilaké manèh loro bagan saka Habakkuk pasal loro ing titik kang padha sajroning sajarah paralèl kaum Millerit; loro bagan mau diwedharaké minangka sawijining tenger dalan, kang wis diwakili déning panggawéan bagan 1843, ing taun 1842.

Ing sasi Mèi 1842, sawijining Konferènsi Umum dianakaké ing Boston, [Massachusetts]. Nalika pambukaning pasamuwan iki, para sadulur Charles Fitch lan Apollos Hale, saka Haverhill, ngaturaké ramalan-ramalan bergambar saka Daniel lan Yohanes, kang wis padha gambar ana ing kain, bebarengan karo angka-angka kenabian, kang nuduhaké

kasampurnané. Sadulur Fitch, nalika nerangaké saka pètané ana ing ngarsaning Konferènsi, ngandika yèn, nalika nliti ramalan-ramalan iki, dhèwèké wis mikir manawa manawa bisa ngasilaké sawijining prakara kang kaya mangkéné kados ingkang kaaturaké ing kéné, iku bakal njlentrehaké prakarané lan ndadèkaké luwih gampang tumrap dhèwèké kanggo ngandharaké marang para pamirsa. Ing kéné ana pepadhang luwih akèh ing dalan kita. Para sadulur iki wus padha nindakaké apa kang wis kaparingaké déning Pangéran marang Habakuk ana ing wahyuné 2.468 taun sadurungé, kanthi pangandika, “Tulisana wahyu iku lan cethakna ana ing loh-loh, supaya sing maca iku bisa mlayu. Awit wahyu iku isih kanggo wektu kang wus katetepaké.” Habakuk 2:2.

“Sasampunipun wonten sawetawis rembagan ngenani prakawis punika, kanthi sarujuk satunggal swara dipuntetepaken supados tigang atus salinan ingkang kados punika dipunlithografèkaken, lan punika enggal kasampurnakaken. Punika dipunwastani ‘bagan-bagan ’43.’ Punika satunggaling Konferènsi ingkang wigati sanget.” The Autobiography of Joseph Bates, 263.

“Iku minangka paseksen manunggal para pamaos lan surat kabar Advent Kapindho, nalika ngadeg ing ‘iman kang asli,’ manawa panyèbaran bagan iku minangka panggeneping Habakuk 2:2, 3. Manawa bagan iku sawijining prakara ramalan (lan wong-wong kang nyangkal iku ninggal iman kang asli), mula tumuli cetha manawa 457 SM iku taun kang dadi wiwitan kanggo ngetung 2300 dina. Perlu manawa 1843 dadi wektu kapisan kang diterbitaké supaya ‘wahyu’ iku ‘ngentèni,’ utawa supaya ana mangsa tundha, ing sajroning mangsa kuwi golongan para prawan kudu ngantuk lan turu gegayutan karo prakara wektu kang agung, sadurungé padha bakal digugah déning Pambengok Tengah Wengi.” James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, Jilid I, Nomer 2.

“Saiki sajarah kita nedahaké yèn ana atusan wong sing mulang saka bagan kronologis sing padha karo sing digunakaké déning William Miller, kabèh padha sajinis. Mulané, pesen iku nduwèni kasatunggalan, kabèh ngemu siji tema, yaiku rawuhipun Gusti Yésus ing sawijining wektu tartamtu, yaiku taun 1844.” Joseph Bates, Early SDA Pamphlets, 17.

Panyithakan malih bagan taun 1843 lan 1850, ing sajarah sanalika sasampuning 11 September 2001, padha dene kaleksananipun Habakuk pasal kalih, kados déné publikasi bagan taun 1843 ing taun 1842. Pangriptan tabel-tabel punika kalebet pérangan saking narasi Habakuk pasal kalih, lan punika kedah kalampahan. Ing tanggal 11 September 2001, pambrontakan taun 1863 katindakaken malih déning para Adventis Laodikia ingkang nampik wangsul dhateng “dalan-dalan ingkang sepuh” kagunganipun Yeremia.

“Mungsuh iku ngupaya nglalèkaké pikiran para sadulur lanang lan para sadulur wadon kita saka pakaryan nyawisaké satunggaling umat supaya bisa ngadeg ing dina-dina pungkasan iki. Kapinteran ngapusi kang diduwèni mau katata kanggo nuntun pikiran adoh saka bebaya-bebaya lan kuwajiban-kuwajiban ing mangsa saiki. Wong-wong mau nganggep pepadhang kang Kristus rawuh saka swarga kanggo maringi marang Yohanes tumrap umaté, minangka barang kang regané mung sathithik. Wong-wong mau mulang

yèn kaanan-kaanan kang ana ing ngarepé kita saiki ora cukup wigati kanggo nampa kawigatosan kang mligi. Wong-wong mau ndadèkaké kayektèn kang asalé saka swarga dadi ora ana dayané, lan ngrampasi umaté Allah saka pengalamané ing jaman biyèn, banjur nggantèni nganggo èlmu palsu. ‘Mangkéné pangandikané Pangéran: Ngadega ana ing dalan-dalan, lan delengen, lan takonana bab margi-margi kuna, ing ngendi margi kang becik iku, lan lumakua ana ing kono.’ [Yeremia 6:16.]”

“Aja nganti ana wong kang ngupaya ngrubuhake dhasar-dhasar iman kita,—dhasar-dhasar kang wis katetepake ing wiwitaning pakaryan kita, lumantar panalitèn Sabda kanthi pandonga lan lumantar wahyu. Ing sadhuwuring dhasar-dhasar iki kita wis mbangun luwih saka sèket taun. Wong-wong bisa uga ngira manawa dheweke wis nemokake dalan anyar, manawa dheweke bisa ngedegake dhasar kang luwih kukuh tinimbang kang wis katetepake; nanging iki iku panipuan gedhé. ‘Amarga ora ana wong kang bisa masang dhasar liya kajaba dhasar kang wis dipasang.’ [1 Korinta 3:11.] Ing jaman kapungkur, akèh wong wis nyoba mbangun iman anyar, netepake prinsip-prinsip anyar; nanging suwéné pira bangunané kuwi tetep ngadeg? Ora suwé banjur ambruk; amarga ora didegake ing sadhuwuring Watu Karang.” Testimonies, jilid 8, 296, 297.

Yeremia negesake manawa lumaku ing “dalan-dalan kuna” iku ateges nemokake “pangaso”, lan pangaso iku yaiku “udan pungkasan”, kang wiwit nalika para bangsa nepsu murka ing tanggal 11 September 2001, nalika gedhong-gedhong gedhe ing Kutha New York ambruk. Wong-wong kang banjur mangan pesen iku dadi para juru-jaga Habakuk, kang kudu “nulis wahyu iku, lan njlentrehake kanthi cetha”. Yeremia negesake para juru-jaga sing padha iku uga sajrone mangsa “pangaso”, yaiku “udan pungkasan”.

Mangkene pangandikané Pangéran: Ngadega ana ing dalan-dalan, lan delengen, lan takonen bab dalan-dalan kuna, endi dalan kang becik, lan lumakua ana ing kono, temah kowé bakal nemu katentreman kanggo nyawanira. Nanging wong-wong mau padha matur, “Aku ora gelem lumaku ana ing kono.” Uga Aku wis netepaké para juru-ngerèh ana ing antaramu, mangkéné, “Gatekna swaraning slomprèt.” Nanging wong-wong mau padha matur, “Aku ora gelem ngrungokaké.” Yeremia 6:16, 17.

Kalasangka kang kudu padha ditiup iku kalasangka kaping nem saka bilai kapindho ing sajarah Millerit, lan ing dina-dina pungkasan iku dadi kalasangka kaping pitu saka bilai katelu. Para juru waspada Habakuk, kang uga para juru waspada Yérémia, nglantaraké sawijining piweling pepéling, kang ing pambrontakan taun 1888 ditampik. Kalasangka kaping nem kang ditampik ing taun 1888 iku yaiku pekabaran kanggo Laodikia.

“Piwulang kang diparingaké marang kita lumantar A. T. Jones lan E. J. Waggoner iku yaiku piwulangé Gusti Allah kanggo pasamuwan Laodikia, lan cilaka tumrap sapa waé sing ngakoni pracaya marang kayekten nanging malah ora manceraké marang wong liya pepadhang sinar-sinar kang kaparingaké déning Gusti Allah.” The 1888 Materials, 1053.

Pesen kalasangka kapitu taun 1888 iku wiwitané kumandang marang Laodikia ing taun 1856, banjur pesen Laodikia iku dipapanaké sajroning konteks pepadhang sing saya tambah

saka “pitung mangsa.” Ing tanggal 11 September 2001, panggilan kanggo bali menyang dalan-dalan kuna kagungané Yeremia, lan lumaku ana ing kono kanthi ancas nampani pesen udan pungkasan, nyakup pesen pepènget Kalasangka kapitu sing dipratélakaké minangka pesen marang Laodikia, lan “pitung mangsa,” kang dadi pralambang dhasar-dhasar.

“Goroh” kang ditandhani déning ramalan minangka kang ngasilaké panyasatan sing kuwat ing tulisan-tulisané Paulus, dilebokaké menyang generasi katelu Adventisme Laodikia ing taun 1931, nembelas taun sawisé sedaé nabi wadon mau. “Goroh” kang mlebu ing generasi katelu mau, miturut ramalan dipanggonaké ing mangsa kang digambaraké minangka “para wanita padha nangisi Tammuz,” lan mulané gegandhèngan karo piwulang udan pungkasan kang palsu.

Rerincian babagan carané “goroh” iku disebarake kudu dimangertèni, mangkono uga kalungguhan profetik saka “goroh” iku ing ramalan pungkasaning jaman. Para wong sing ngina lan sing mrentah ing Yérusalèm ing jaman udan pungkasan, yaiku jaman panyegelan saka wong satus patang puluh papat èwu, wis ngasilaké sawijining piwulang udan pungkasan palsu ing generasi katelu Adventisme, kaya sing dilambangaké déning “para wanita sing nangisi Tammuz,” ing Yézkiel bab wolu. Piwulang udan pungkasan palsu mau uga dilambangaké déning Yézkiel minangka dhasar palsu, témbok pangreksan palsu, lan sawijining pesen katentreman lan kaslametan palsu.

Apa kowé ora wis ndeleng wahyu kang muspra, lan apa kowé ora wis ngucap ramalan palsu, déné kowé padha kandha, Pangéran ngandika mangkono; sanadyan Aku ora ngandika? Mulané mangkéné pangandikané Pangéran Allah; Amarga kowé wis ngucap kasia-siaan lan ndeleng goroh, mulané, lah, Aku nglawan kowé, mangkono pangandikané Pangéran Allah. Lan astaningsun bakal tumiba marang para nabi kang ndeleng kasia-siaan lan kang nujum goroh: wong-wong mau ora bakal kalebu ing pasamuwaning umat-Ku, uga ora bakal katulis ana ing cathetaning brayat Israèl, lan uga ora bakal lumebu ing tanah Israèl; lan kowé bakal sumurup yèn Aku iki Pangéran Allah. Amarga, iya amarga wong-wong mau wis nyasaraké umat-Ku, kanthi kandha, Tentrem; déné ora ana tentrem; lan ana wong kang yasa témbok, lan lah, wong-wong liyané nglabur iku nganggo luluh kang ora mateng: Kandhanana marang wong-wong kang nglabur nganggo luluh kang ora mateng, yèn iku bakal rubuh: bakal ana udan deres kang mbanyubanyu; lan kowé, hé watu ès gedhé-gedhé, bakal padha tumiba; lan angin prahara bakal ngrerobohi iku. Lah, nalika témbok iku wis rubuh, apa ora bakal dikandhakaké marang kowé, Ing endi laburan kang kokanggo nglabur iku? Mulané mangkéné pangandikané Pangéran Allah; Aku bakal ngrerobohi iku nganggo angin prahara sajroning bebenduningsun; lan bakal ana udan deres kang mbanyubanyu sajroning paukumaningSun, lan watu ès gedhé-gedhé sajroning bebenduningsun kanggo ngentèkaké iku. Mangkono Aku bakal ngrubuhaké témbok kang koklabur nganggo luluh kang ora mateng, lan Dakgawa ambruk tekan ing lemah, satemah dhasaré bakal kabukak, lan iku bakal rubuh, lan kowé bakal katumpes ana ing tengahé; lan kowé bakal sumurup yèn Aku iki Pangéran. Mangkono Aku bakal ngrampungaké bebenduningsun marang témbok iku, lan marang wong-wong kang wis nglabur iku nganggo luluh kang

ora mateng, lan Aku bakal ngandika marang kowé, Témbok iku wis ora ana manèh, mangkono uga wong-wong kang nglabur iku; yaiku para nabi Israèl kang medhar wangsit ngenani Yérusalèm, lan kang ndeleng wahyu tentrem tumrap kutha iku, déné ora ana tentrem, mangkono pangandikané Pangéran Allah. Yéheskèl 13:7–16.

Pangapusi lan goroh kang dadi papan panyumputané para wong sing ngece ing Yérusalèm sajroning Yesaya bab rong puluh wolu lan rong puluh sanga, ing pungkasané bakal diadili lan dirusak déning “pecut banjir sing nglimputi.”

Ingsun uga bakal masang paukuman manut tali ukur, lan kabeneran manut unting-unting; lan udan es bakal nyapu sirna pangungsen goroh, lan banyu-banyu bakal nglimputi papan pandhelikan. Lan prajanjènmu karo pati bakal dibatalaké, lan persetujuanmu karo neraka ora bakal tetep; samangsa pecut banjir kang nglimputi iku liwat, nalika iku kowé bakal katindhes déning iku. Yesaya 28:17, 18.

“Paukuman sing nglimpah” miturut Yesaya iku padha karo “udan deres sing nglimpah” miturut Yehezkiel, kang ditibakaké marang wong-wong sing wis “niteni goroh,” kanthi ngaturaké “wahyu kang tanpa guna” lan kanthi ngaku, “mangkono pangandikané Pangéran,” “sanadyan” Pangéran “ora ngandika.” “Goroh” kang didhelikaké déning wong-wong jaman kuna kuwi digambarake minangka sawijining prakara kang padha ngakoni yèn Pangéran wis ngandika, mulané iku dadi “goroh” bab Sabdaning Allah. Salah siji, wong-wong mau wis netepaké sawijining piwulang saka Sabdaning Allah minangka kasalahan, utawa kanthi luput padha ngaku yèn Allah nuntun pangertèné (Allah wis ngandika) ngenani sawijining piwulang saka Kitab Suci.

“Goroh” kang teka ing taun 1931 iku yaiku sawijining pratelan manawa Sister White wis nyengkuyung pandhangan palsu bab “the daily” ing kitab Daniel. Pandhangan palsu manawa “the daily” nglambangaké pelayanan Kristus ing papan suci iku adhedhasar marang sawijining “goroh” kang ngaku yèn ing taun 1910, Ellen White wis ngandhani A. G. Daniells manawa pandhangané dhèwèké lan Prescott bab “the daily” minangka pralambang pelayanan Kristus ing papan suci kuwi saktemené bener, sanadyan ana tembung-tembungé dhéwé kang katulis kanthi cetha sing nentang prakara iku.

Pamawas palsu ngenani “kang saben dina,” kang nalika kuwi (1931) ditetepake ana ing sajroning Adventisme Laodikia, dadi dhasar teologis kang dienggo mbangun sawijining pekabaran sing déning Yeheskiel diterangake minangka “tentrem lan katentreman.” Manéka warna argumentasi kang dienggo kanggo njunjung dhasar palsu iku yaiku manéka warna dhuwit recehan lan permata palsu sing dideleng déning Miller ana ing impèné. Ing pungkasan impèné, permata-permata asliné wis katutupan kabèh déning barang-barang palsu lan rereged, lan rereged sarta permata lan dhuwit recehan palsu iku makili pekabaran sing dhedhasar marang kaluputan dhasaré, yaiku yèn “kang saben dina” makili pelayanan Kristus ing papan suci.

Ing pethikan Yeheskiel, rereged lan permata palsu dipralambangaké minangka sawijining “témbok” kang wis diadegaké kanthi semèn sing banget ringkih saéngga ora bisa nyangga

nalika katempuh meksa saka “angin prahara” utawa “udan deres kang nglimputi.”

Nabi sing ora mituhu saka Yehuda, sing nate nglairake pepeling marang Yerobeam, pungkasane mati ing antaraning “kuldi” lan “singa”. Singa iku nggambarake Babil, lan kuldi iku nggambarake Islam. Rong piwulang kang ora bisa dideleng déning Adventisme Laodikia, kang dilambangake déning patiné nabi sing ora mituhu iku, yaiku pekabaran bab kapausan (singa), lan pekabaran bab Islam saka Bilai katelu (kuldi).

“Angin prahara” ing kitab Ézèkiel iku minangka pralambang saka “angin atos sing ditahan” ing kitab Yésaya, ing “dina angin saka wetan” ing pasal kaping rong puluh pitu. “Angin prahara” ing kitab Ézèkiel iku uga “papat angin” ing kitab Wahyu pasal pitu, sing ditahan nganti para abdiné Allah dipateri. “Angin prahara” ing kitab Ézèkiel iku uga pesen kang asalé saka “papat angin” ing pasal kaping telung puluh pitu, kang ndadèkaké balung-balung garing sing mati urip manèh dadi wadya bala gedhé. “Angin prahara” ing kitab Ézèkiel, kang ngrubuhaké “témbok sing diwangun nganggo luluh sing ora mateng,” iku pesen udan pungkasan saka Bilai katelu.

“udan deres” ing Yeheskiel iku minangka pralambang saka kapapaan, lan luwih mligi minangka pralambang saka mangsa krisis hukum Minggu sing diwiwiti ing hukum Minggu sing bakal enggal teka ing Amerika Serikat. Nabi sing ora manut saka Yehuda, kang mati ana ing antarane kuldi lan singa, nglambangake pati Adventisme Laodikia sing dumadi ing antarane 11 September 2001, nalika tekane kuldi (bilai katelu), lan hukum Minggu sing bakal enggal teka (singa). Patine Adventisme Laodikia dumadi sajrone panyegelan wong satus patang puluh papat ewu, sing diwiwiti nalika bangsa-bangsa nesu, nanging isih dicekel supaya ora tumindak ing 11 September 2001, lan rampung ing hukum Minggu sing bakal enggal teka. Patine wong-wong mau, kaya digambarake déning nabi sing ora manut mau, katindakake amarga padha bali marang metodologi Protestanisme murtad, sanadyan padha wis diwenahi pawartos kanthi langsung supaya aja pisan bali menyang “pasamuwaning para panyepèlèké.”

Patihe dumadi ana ing sajarah panyegelané wong satus patang puluh papat ewu. Sanalika umaté Allah kaségel, para malaékat pangrusak wiwit nindakaké pakaryané. Wiwit 11 September 2001 nganti tekan hukum Minggu sing bakal enggal tumeka, pangadilan tumrap wong urip kalaksanani ana ing pasamuwané Allah, awit pangadilan diwiwiti ing Yérusalèm, lan diwiwiti saka para wong tuwa kuna sing kuduné dadi para pengreksa umat, nanging wis ninggalaké tanggung jawabé sajroning patang turun-temurun. Wong-wong sing nampa segel ing mangsa iku dadi panji sing diangkat marang para bangsa. Wong-wong mau kaségel sadurungé hukum Minggu sing bakal enggal tumeka, amarga siji-sijiné cara supaya pepanthan liyané kagungané Allah bisa diwènèhi pepéling yaiku kanthi nyumurupi para priya lan para wanita ing krisis hukum Minggu sing padha nduwèni segelé Allah.

“Pakaryané Roh Suci iku kanggo nyadharké jagad bab dosa, bab kabeneran, lan bab pangadilan. Jagad mung bisa dipèngeti lumantar nyumurupi wong-wong sing pracaya marang kayektèn disucèkaké déning kayektèn, tumindak manut prinsip-prinsip kang

luhur lan suci, lan nuduhaké kanthi teges lan linuhung garis pamisah antarané wong-wong sing netepi pepakoné Allah lan wong-wong sing ngidak-idak pepakon mau ana ing sangisoring sikilé. Pangruwating Roh iku nandhakaké bedané antarané wong-wong sing nduwèni segelé Allah lan wong-wong sing netepi dina pangaso palsu. Nalika wektu pangujian teka, bakal katuduh kanthi cetha apa ta tandhané kéwan iku. Ya iku netepi dina Minggu. Wong-wong sing sawisé krungu kayektèn, isih terus nganggep dina iki suci, padha nggawa tandha tangané manungsa dosa, sing ngira bisa ngowahi mangsa-mangsa lan angger-angger.” Bible Training School, December 1, 1903.

Patihe Adventisme Laodikia kalakon sajrone sajarah udan pungkasan, kang wiwit nyiprat ing tanggal 11 September 2001, lan katuwang tanpa ukuran nalika angger-angger Minggu kang bakal enggal teka, nalika Allah wus ngedegake lan banjur ngunggahake minangka panji sawijining umat kang wus kapatera kanggo kalanggengan.

Ing sajroning mangsa iku, wong-wong ing Adventisme Laodikea sing lagi nyawisake dhiri kanggo, lan bakal nampa, tandha kéwan galak, dilambangaké déning wong lanang cacahé rong puluh lima sing padha sujud marang srengéngé ing Yehezkiel pasal wolu. Wong-wong mau yaiku wong-wong sing wis nampani pesen “tentrem lan aman” palsu saka Yehezkiel, sing nggambaraké sawijining tandhingan palsu saka pesen udan pungkasan kang sejati, kang lagi dipratelakaké déning para juru jaga sejati ing sajarah iku. Dhasar saka pesen udan pungkasan palsu iku yaiku pangidentifikasian yèn “sing saben dina” ing kitab Daniel iku sawijining pralambang Kristus, senadyan sajatiné iku pralambang Sétan. Kapitadosan dhasar palsu iku yaiku doktrin sing dienggo déning “wong-wong sing ngece sing mrentah umat ing Yerusalem” kanggo ngedegaké témboké sing tanpa campuran.

Pangenalan ngenani “kang saben dina,” minangka lambang Kristus, sacara historis ditetepaké lumantar sawijining “goroh,” ing taun 1931. Wiwit wektu kuwi tembok sing ora diplester saka dhuwit recehan lan permata palsu banjur diadegaké. “Tembok” iku wis katetepaké kanggo rubuh nalika wong sing nggawa sapu rereget rawuh kanggo ngresiki lantaine Panjenengané nganti tuntas. Pangresikan iku kalakon ing jaman sajarah kenabian antarané “angin prahara” (kuldi tanggal 11 September 2001), lan “udan deres sing nglimpah” (singa saka hukum Minggu sing bakal enggal teka). Ing sajarah iku nabi sing ora manut dipatèni lan dikubur ing kuburan nabi palsu saka Betel. Sister White ngenali “tembok” ramalan iku minangka angger-anggering Allah.

“Nabi ing kéné nggambarake sawijining umat sing, ing sajroning mangsa pambludur umum saka kayekten lan kabeneran, lagi ngupaya mulihaké manèh asas-asas kang dadi dhasar Kratoning Allah. Wong-wong mau iku para ndandani reruntuhan sing wis katindakaké marang angger-anggering Allah—tembok sing wus dipasang déning Panjenengané ngubengi para pilihané kanggo pangayomané, lan mituhu marang pranatan-pranatané bab kaadilan, kayekten, lan kasucèn, iku kang kudu dadi pangreksan kang langgeng tumrap wong-wong mau.

Kanthi tembung-tembung kang tegesé cetha tanpa bisa disalahmangertèni, sang nabi nedahaké pakaryan tartamtu saka umat sisané iki kang mbangun témbok. “Menawa

kowé ngéndhalèni sikilmu saka dina Sabat, saka nindakaké kasenanganmu dhéwé ing dina-Ku kang suci; lan nyebut Sabat iku sawijining kabungahan, dina suciné Pangéran, kang pantès kinormatan; lan menawa kowé ngurmati Panjenengané, ora lumaku miturut lakumu dhéwé, utawa ngupaya kasenanganmu dhéwé, utawa ngucapaké tembungmu dhéwé: mula kowé bakal bungah ana ing Sang Pangéran; lan Ingsun bakal ndadèkaké kowé nunggang ana ing panggonan-panggonan kang dhuwur ing bumi, lan maringi kowé pangan saka warisané Yakub, leluhurmu: amarga cangkemé Pangéran wus ngandika mangkono.” Yesaya 58:13, 14.” Prophets and Kings, 678.

Wiwaning generasi kaping papat Adventisme dipratandhani déning diterbitaké sawijining buku, kados dene wiwaning generasi kaping telu. Generasi kaping telu kawiwitan kanthi diterbitaké *The Doctrine of Christ* anggitanipun W. W. Prescott, lan generasi punika pungkasanipun kanthi diterbitaké *Questions on Doctrine*. *The Doctrine of Christ* nyawisakaké sawijining Injil ingkang kanthi sengaja dikosongaké saking pesen kenabian Millerite. *Questions on Doctrine* nyawisakaké sawijining Injil ingkang nyélaki pakaryan panyucèn ingkang kalampahan déning Kristus. *The Doctrine of Christ* nyingkiraké pepadhang saking sesanti (chazon) sajarah kenabian, lan *Questions on Doctrine* nyingkiraké pepadhang saking sesanti (Mareh) bab “katonipun” Kristus.

Ing antarané loro buku mau, piwulang palsu bab udan pungkasan, sing dilambangaké déning “para wanita nangisi Tammuz,” dikembangaké. Ing sajarah iku “goroh taun 1931” dipromosèkaké. Generasi katelu (kekejèn) iku uga dilambangaké déning kompromi pasamuwan katelu, yaiku Pergamos. Lambang kompromi ing pasamuwan katelu iku nuduhaké pakaryan ngupaya akreditasi saka lembaga-lembaga kadonyan sing ndhiktataké pranatan-pranatan tumrap teologi lan pranatan-pranatan tumrap ilmu pangobatan. Ing generasi katelu kuwi kompromi marang kayektèn kalakon, kang kalebu mlebu lan dipunwuwuhaké panganggoné Kitab Suci sing wis dijarwakaké saka naskah-naskah sing rusak.

Ing taun 1957, buku **Questions on Doctrine** nggambarake sawijining kapitulasiné marang kayekten utama saka Injil. Kayekten iku yaiku manawa Gusti Yesus seda kanggo nylametaké kita “saka” dosa, nanging Panjenengané ora seda kanggo nylametaké kita “ing njero” dosa. Piwulang Katulik lan Protestan murtad sing mulang manawa manungsa ora bisa manut marang Sabdaning Allah iku minangka bantahan langgengé Iblis. Manungsa bisa, lan kudu, manut marang Sabdaning Allah, sanajan Iblis ngaku manawa “kowe mesthi ora bakal mati.” Pamawas Protestan murtad sing wus tiba, yaiku manawa manungsa ora bisa ngalahaké dosa, lan mula manungsa ora bisa manut marang angger-anggering Allah nganti Gusti Yesus kanthi gaib ngowahi wong-wong mau dadi robot-robot sing manut nalika rawuhé Panjenengané kaping pindho, banjur dilebokaké menyang piwulang-piwulang ing buku **Questions on Doctrine**.

Ing taun 1957, generasi kaping papat Adventisme Laodikia wiwit, lan témboké sing ora diplamir kanthi adonan sing mantès (angger-anggering Toret) wis diadegaké, mula nyedhiyakaké logika sing bakal marengaké wong tuwa rong puluh lima sujud marang

srengéngé ing pungkasaning mangsa panyegelané satus patang puluh papat èwu. Tembok sing ora diplamir kanthi adonan sing mantes kuwi, yaiku kapitadosan yèn netepi angger-anggeré Allah iku ora bisa, bakal kasapu sirna nalika “tèmbok” pamisahan antarané Gréja lan Nagara dibusak, ing angger-angger Minggu sing enggal bakal teka. Angger-angger Minggu iku udan deres sing mbrojol, utawa kaya sing diandharaké déning Yesaya, iku pecut sing mbrojol, lan banjir kuwi diwiwiti ing angger-angger Minggu sing enggal bakal teka ing Amérika Sarékat.

Nalika hukum Minggu dileksanakake ing Amérika Sarékat, satru (paus) teka “kaya banjir” (paukuman sing nglimputi), lan ing wektu iku “panji” diangkat nglawan dheweke. Ing wektu iku uga “tembok tanpa adonan” sing diadegaké déning Adventisme Laodikia ing ndhuwur panrapan palsu tumrap “kang saben dina” bakal kasirnakaké.

Miturut sakèhé panggawéné, mangkono uga Panjenengané bakal malesi, bebendu marang para satruné, piwales marang para mungsuhé; marang pulo-pulo iya Panjenengané bakal maringi piwales. Mangka wong-wong bakal padha wedi marang asmané Pangéran saka sisih kulon, lan marang kamulyané saka panggonan srengéngé njedhul. Nalika mungsuh teka kaya banjir, Rohé Pangéran bakal ngadegaké panji nglawan dhèwèké. Lan Sang Juru Panebus bakal rawuh ing Sion, lan marang wong-wong sing mratobat saka panerak ing Yakub, mangkono pangandikané Pangéran. Déné Aku, iki prajanjian-Ku karo wong-wong mau, mangkono pangandikané Pangéran; Roh-Ku kang ana ing sira, lan pangandika-Ku kang wus Daklebokaké ing cangkemmu, ora bakal sumingkir saka cangkemmu, utawa saka cangkemé turunmu, utawa saka cangkemé turuné turunmu, mangkono pangandikané Pangéran, wiwit sapréne tumeka ing selawas-lawasé. Ngadega, sumunarana; awit pepadhangmu wis teka, lan kamulyané Pangéran wus madhangi sira. Amarga, lah, pepeteng bakal nutupi bumi, lan pepeteng kang kenthel bakal nutupi para bangsa; nanging Pangéran bakal miyos madhangi sira, lan kamulyané bakal katon ana ing sira. Lan para bangsa liya bakal teka marang pepadhangmu, lan para raja marang padhanging pamedharmamu. Yesaya 59:18–60:3.

Para bangsa dudu padha teka marang pepadhang nalika kamulyané Allah ana ing atas umat-Né, lan iki kelakon nalika mungsuh mlebu kaya banjir. Nalika mungsuh iku mlebu, Allah ngangkat sawijining panji (ensign) nglawan dhèwèké. Kamulyané Pangéran kang ana ing atas umat kasebut, kang ditanggapi déning para bangsa dudu, iku sipat-Né, lan sipat-Né ora nglakoni dosa. Piwulang bab tentrem lan kaslametan palsu iku pesen palsu sing mulang manawa para priya lan wanita ora bisa ngalahaké dosa. Pesen iku minangka pesen udan pungkasan palsu sing diumumkan sajroning wektu pesen udan pungkasan sejati, kang teka ing tanggal 11 September 2001. Pesen palsu iku minangka pesen palsu ngenani angger-anggeré Allah, yaiku “tembok” iku. Doktrin palsu iku diwakili ana ing buku Questions on Doctrine, kang nandhani tekane generasi kaping papat lan pungkasan saka Adventisme Laodikia.

Ing tanggal 11 September 2001, papat pambrontakan Adventisme Laodikia teka kanggo nyoba generasi pungkasan iku kanthi dosa-dosané para leluhuré. Ing tanggal iku Gusti Allah

nuntun umat-Né supaya bali menyang dalan-dalan kunaé Yeremia, supaya padha bisa mangertèni lan nampa pawarta dhasar kang dilambangaké minangka permata-permatané Miller. Manawa padha nindakaké mangkono, padha bakal nemu udan pungkasan, kang déning Yeremia sinebut “pangaso.” Panggilan supaya bali menyang dalan-dalan lawas iku minangka pangulangan saka ujian kang ngasilaké pambrontakan taun 1863.

Ing tanggal 11 September 2001, kang minangka “dina saka sisih wetan lan angin atos” miturut Yesaya, “kidunging kebon anggur” kudu dinyanyèkaké déning wong-wong kang, ing Wahyu pasal patbelas, ayat telu, lan uga ing pasal limalas, ayat telu, nyanyèkaké kidungé Musa lan Sang Cempen. Kidung iku yaiku pekabaran Laodikia kang mratélakaké yèn bangsa pilihan sing kapisan nalika iku lagi dipunliwati, awit Gusti Allah nalika iku lagi ana ing sajroning proses masrahaké kebon angguré marang para priya lan para wanita kang bakal ngasilaké woh-wohan kebon anggur kaya sing dipengini. Pekabaran kebon anggur iku yaiku pekabaran marang Laodikia, yaiku pekabaran kang dipunaturaké déning Jones lan Waggoner nalika pambrontakan taun 1888.

Ing tanggal 11 September 2001, udan pungkasan wiwit kawiwitan, lan ing pasulayan ing Habakuk bab loro iku katuduh sawijing golongan sing nyawisaké pawarta bab loro loh, awit wong-wong mau wus bali menyang dalan-dalan kuna kagungané Yeremia lan padha nampani “pangaso lan panyegeran,” kang déning Yesaya katetepaké yèn iku digawa tumrap wong-wong kang cara-methodhené “baris demi baris.” Pasulayan kang lagi padha dilakoni iku nentang sawijining pawarta palsu bab udan pungkasan, kang dilambangaké déning “para wanita nangisi Tamus,” kang nyurung umat Laodikia sing lagi turu nganggo pawarta katentreman lan kaslametan.

Piwulang bab tentrem lan katentreman iku negesake manawa tumrap para priya lan wanita ora mungkin ora nglakoni dosa, lan mulane Gusti Allah mung bisa lan bakal mbenerake wong-wong mau “ing” dosa-dosane. Wong-wong sing nyenyamah iku ngaku manawa piwulang tentrem lan katentremane mau iku piwulang sejati bab pambeneran marga saka pracaya, kaya sing dipratelakake déning Jones lan Waggoner, nanging piwulang iku nyingkirake bebener manawa sapa kang dibenerake déning Gusti Allah, iya uga disucekake déning Panjenengane, awit Gusti Allah ora séda kanggo nylametake manungsa ana ing dosa-dosane, nanging saka dosa-dosane.

Tanggal 11 September 2001 nandhani wiwitané mangsa panyegelan tumrap wong satus patang puluh papat ewu, kang pungkasané ditutup kanthi siji golongan nampa meteraining Allah, kaya kang digambarake déning wong-wong sing nggresah lan nangis marga saka sakehé panggawé nistha ana ing pasamuwan lan ing nagara, lan siji golongan liyané kang wis mbalikaké gegeré marang Pedaleman, ing papan pakaryan pungkasané malaékat katelu lagi kalaksanaan, lan wong-wong mau padha sujud marang srengéngé. Sajarahé wong-wong Millerit nggambarake sajarahing gerakané malaékat katelu, lan kanthi mangkono pucaké ana ing bab pangandikané udan pungkasan, lan pengalaman kang diasilake ana ing wong-wong sing milih kanggo mangan.

Kita badhé nerusaké panaliten punika wonten ing artikel salajengipun.

“Rasa ora gelem nyingkirake panemu-panemu sing wis dikandhut sadurunge, lan nampani kayekten iki, dadi dhasaring pérangan gedhé saka panentangan sing katuduhaké ing Minneapolis marang piwelingé Gusti lumantar Sedulur Waggoner lan Jones. Kanthi nuwuhake panentangan iku, Iblis kasil nyegah saka umat kita, ing ukuran sing gedhé, kakuwatan mirunggan saka Roh Suci sing Allah ngersakaké banget kanggo diparingaké marang wong-wong mau. Mungsuh nyegah wong-wong mau supaya ora olèh daya-guna kang sajatiné bisa dadi kagungané ana ing nggawa kayekten marang donya, kaya dene para rasul martakaké sawisé dina Pentakosta. Pepadhang sing bakal madhangi saklumahing bumi kanthi kamulyané ditampik, lan lumantar tumindak para sadulur kita dhéwé, ing ukuran sing gedhé wis kaendheg saka donya.” Selected Messages, buku 1, 235.